

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy J. Z., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. Z. z siedzibą w C. 60 (przedsiębiorca, powód), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 2 pkt 1, w zw. art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (dalej: PE), decyzją z dnia 9 sierpnia 2013 r. znak (...)orzekł, że:

1. przedsiębiorca J. Z. naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej mu decyzją Prezesa URE nr (...) z dnia 22 grudnia 2005 r. w ten sposób, iż wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w C. 60, gm. B., olej napędowy, niespełniający wymagań jakościowych określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. nr 221, poz. 1441 z późn. zm.);
2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy J. Z. karę pieniężną w wysokości 9 000 zł co stanowi 0,16% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w 2012 r.

(decyzja, k. 4-7)

Przedsiębiorca J. Z. w złożonym w dniu 2 września 2013 r. (data stempla pocztowego) odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- 1) naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 PE poprzez uznanie, iż przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.1. koncesji oraz nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, mimo braku jego zawinienia,
- 2) naruszenie art. 56 ust. 6 w zw. z art. 56 ust. 3 PE, poprzez nieuwzględnienie stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych przedsiębiorcy i wymierzenie kary pieniężnej w wysokości przekraczającej możliwości finansowe przedsiębiorcy,
- 3) niepodjęcie wszystkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy,
- 4) przyjęcie przez Prezesa URE biernej postawy w postępowaniu dowodowym, podczas gdy pozwany powinien podjąć wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego,
- 5) niezbranie całego materiału dowodowego w sprawie oraz prowadzenie postępowania ukierunkowanego na z góry założony cel i gromadzenie tylko tych dowodów, które ten cel przybliżają,

6) wady decyzji - pominięcie elementów, które powinny znaleźć w decyzji oraz wady samego uzasadnienia,

7) przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego.

(odwołanie, k. 10-12)

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości lub części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(pismo powoda, k. 17)

Uzasadniając zarzuty odwołania powód podkreślił, że nie posiada technicznych możliwości oceny jakości paliwa w chwili jego odbioru od dostawcy, ponieważ koszt badań laboratoryjnych paliwa przewyższa zysk z jego sprzedaży. Nie zgodził się z Prezesem URE, że nie dokłada należytej staranności przy odbiorze dostawy paliwa. Zaznaczył, że wybiera dostawców, którzy gwarantują dobrą jakość paliwa i wykazują jego zgodność z normą.

Zarzucił pozwanemu naruszenie art. 56 ust. 6 PE przez nieuwzględnienie stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych powoda, wymierzając karę pieniężną w wysokości przekraczającej jego możliwości finansowe. Stwierdził, że nie kwestionuje samego nałożenia kary pieniężnej tylko wysokość kary. Nałożenie tak wysokiej kary pozbawi go możliwości dalszego wykonywania działalności gospodarczej.

Wskazując jak należy formułować uzasadnienie decyzji powód stwierdził, że w zaskarżonej decyzji pozwany w sposób nieprawidłowy ustalił konsekwencje prawne udowodnionych faktów.

Prezes URE w odpowiedzi z dnia 23 grudnia 2013 r. (data stempla pocztowego) wniósł o oddalenie odwołania. Powołując się na treść odwołania zauważył, iż powód nie kwestionuje nałożenia kary lecz jedynie jej wysokość. Przyznał w tym samym, że naruszył normy jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. W związku z tym stwierdził, że zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 PE poprzez uznanie, iż powód naruszył pkt 2.2.1. koncesji jest niezasadny a dla rozstrzygnięcia w przedmiocie nałożenia kary nie jest istotny element zawinienia.

(odpowiedź na odwołanie, k. 22-28)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie udzielonej przez Prezesa URE, decyzją z dnia 22 grudnia 2005 r. koncesji, powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Działalność ta wykonywana jest przez przedsiębiorcę poprzez prowadzenie stacji paliw zlokalizowanej w C.. Koncesja została udzielona przedsiębiorcy na okres od dnia 23 grudnia 2005 r. do dnia 23 grudnia 2015 r. Warunek 2.2.1. koncesji przewiduje, że „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy”.

(dowód: kopia decyzji nr (...))

W dniu 13 grudnia 2011 r. inspektorzy (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na ww. stacji paliw powoda kontrolę, podczas której pobrano próbki oleju napędowego w celu zbadania jego jakości. Badanie

próbki podstawowej przeprowadził Ośrodek (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.. Z protokołu badania z dnia 16 grudnia 2011 r. wynika, że olej napędowy nie spełnia wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w zakresie destylacji – do temperatury 350°C destylowało 76,9 % (V/V), a powinno, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, nie mniej niż 83,8 % (V/V) oraz w zakresie składu frakcyjnego - 95 % (V/V) destylowało do temperatury 406,5°C, a powinno, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, destylować maksymalnie do temperatury 366°C.

Na pisemny wniosek powoda z dnia 22 grudnia 2011 r. (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B. zbadało próbkę kontrolną paliwa. Z protokołu badania z dnia 3 stycznia 2012 r. wynika, że w badanej próbce kontrolnej oleju napędowego stwierdzono niewłaściwą destylację do temperatury 350°C do której destylowało 76,2 % (V/V), a powinno, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, nie mniej niż 81,4 % (V/V) a w zakresie składu frakcyjnego - 95 % (V/V) oleju napędowego destylowało do temperatury 400°C, a powinno, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, destylować maksymalnie do temperatury 365,6°C.

Zarówno próbka podstawowa, jak i próbka kontrolna oleju napędowego została badana metodą PN-EN ISO 3405:2005.

(dowód: pismo (...), k. 1-4 akt admin.; protokół kontroli nr (...), k. 5-6 akt admin.; protokół pobrania próbek paliw nr (...), k. 7-10 akt admin.; protokół przyjęcia próbki/próbki kontrolnej do badań nr (...), k. 11 akt admin.; protokół kontroli nr (...), k. 12-13 akt admin.; protokół z badań nr (...), k. 15-16 akt admin.; wniosek powoda o zbadanie próbki kontrolnej, k. 18 akt admin.; protokół przyjęcia próbek do badań nr (...), k. 21 akt admin, protokół przyjęcia próbek do badań nr (...), k. 23 akt admin.; protokół z badań nr (...), k. 24 akt admin.)

Pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. Prezes UOKiK poinformował Prezesa URE, że w toku kontroli przeprowadzonej na terenie należącej do powoda stacji paliw stwierdzono nieprawidłowości polegające na oferowaniu do sprzedaży oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

(dowód: pismo (...), k. 1-4 akt admin.)

Pismem z dnia 11 lutego 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi i wezwał przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszego postępowania.

(dowód: zawiadomienie nr (...), k. 27-29 akt admin.)

W dniu 15 maja 2013 r. Prezes URE ponownie wezwał przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przedstawienia wymaganych dokumentów.

(dowód: wezwanie nr (...) k. 35-36 akt admin.)

Następnie pismem z dnia 10 czerwca 2013 r. przedsiębiorca złożył szczegółowe wyjaśnienia w sprawie oraz przedstawił bilans zysków i strat za 2012 r. Złożył również oświadczenie o sytuacji finansowej przedsiębiorstwa oraz zeznanie podatkowe o wysokości osiągniętego dochodu w 2012 r. i informację o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w 2012 r.

(dowód: pismo z dnia 10 czerwca 2013 r., k. 38-57 akt admin.)

Pismem z dnia 24 czerwca 2013 r. nr Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i pouczył o możliwości zapoznania się z tym materiałem oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień.

(dowód: zawiadomienie nr (...), k. 59 akt admin.)

W dniu 9 sierpnia 2013 r. Prezes URE wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Przy czym naruszenie tylko jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przez Prezesa URE przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 PE i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej. Ze względu na obligatoryjny charakter kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej Prezes URE ma bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 PE stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za niedochowanie określonych w koncesji obowiązków bez konieczności wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Zdaniem Sądu na podstawie zebranego materiału dowodowego należy uznać, że w sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 PE. Należy bowiem zaznaczyć, iż akceptując warunki udzielonej mu koncesji, powód zaakceptował również ujęte w punkcie 2.2.1. koncesji obowiązki, zgodnie z którym koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. Warunek 2.2.1. koncesji jednoznacznie zakazuje powodowi sprzedaży paliw nie odpowiadających normatywnym wymaganiom jakościowym. Oznacza to, że wymagania koncesji nakazują przedsiębiorcy podejmowanie wszelkich niezbędnych działań w celu niedopuszczenia do sprzedaży paliwa o jakości niezgodnej z normą.

W ocenie Sądu, zarzut powoda dotyczący błędnej oceny przez pozwanego materiału dowodowego, skutkującej stwierdzeniem, iż zachodzą przesłanki warunkujące obciążenie przedsiębiorcy kosztami badań próbek paliwa jest chybiony. Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie trafnie zauważył, że rozstrzygnięcie w tym zakresie należy do kompetencji organów Inspekcji Handlowej, więc podnoszenie tego zarzutu w odwołaniu nie było uzasadnione.

W związku z zarzutami odwołania, dotyczącymi niepodjęcia niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz przyjęciu biernej postawy w postępowaniu dowodowym, istotne w sprawie było ustalenie, czy powód dochował należytej staranności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oraz jaki ta okoliczność miała wpływ na wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, iż w odwołaniu powód nie kwestionował wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z normą, Sąd nie zgodził się z powodem, iż dochował on należytej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej a wprowadzenie do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z normą miało charakter niezawiniony.

Wymaga podkreślenia, że na przedsiębiorcy prowadzącym koncesjonowaną działalność gospodarczą spoczywa odpowiedzialność za należyte wykonanie wynikających z koncesji obowiązków. Wobec tego to na powodzie jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji przedsiębiorstwa, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej normom. Taka jednolita wykładnia pojęcia należytej staranności, wymaganej w ramach prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, jest ugruntowana w orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W wyroku z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. XVII AmE 67/04, Sąd OKiK wskazał, że „akceptując warunki koncesji, Powód zobowiązał się do sprzedaży paliw, których parametry jakościowe są zgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub norm określonych obowiązującymi przepisami, co oznacza, iż uznał, że jest on w stanie z obowiązku tego się wywiązać.”

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód nie poczynił jakichkolwiek działań, aby nie dopuścić do obrotu oleju napędowego o niewłaściwej jakości. Oświadczył jedynie, że wybiera tylko takich dostawców, którzy gwarantują dobrą jakość dostarczanego paliwa i wykazują jego zgodność z przyjętymi normami. Nie posiada

technicznych możliwości oceny jakości paliwa w chwili jego odbioru od dostawcy, bowiem koszt przeprowadzenia badań laboratoryjnych w momencie dostawy przewyższa znacznie zyski ze sprzedaży paliwa.

Mając na uwadze, że przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych, należy stwierdzić, że ograniczenie się przez powoda do kupowania paliwa od dostawców, którzy gwarantują jego dobrą jakość, bez podjęcia innych działań, zmierzających do weryfikacji jakości wprowadzonego do obrotu paliwa uzasadnia twierdzenie, iż powód nie spełnia wymogu dołożenia należytej staranności w zakresie obrotu paliwem. Wyrażając zgodę na przyjęcie paliwa jedynie na podstawie zapewnienia dostawcy o jego dobrej jakości, powód przyjmuje na siebie odpowiedzialność za dobrą jakość otrzymanego paliwa.

Podkreślić wypada, że w przypadku działalności koncesjonowanej oceny dołożonej przez przedsiębiorcę należytej staranności należy dokonywać zgodnie z art. 355 § 2 k.c. przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności. Oznacza to, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat wprowadzanego do obrotu produktu .. (...) istotę działalności gospodarczej wkomponowane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy, nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań.

W wyroku z dnia 19 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie o sygn. akt VI ACa 1031/10 wskazał, że dla oceny czy wypełniający warunki koncesji czyni to z należyłą starannością istotne znaczenie ma sporządzenie wzorca koncesjonariusza, który ma obowiązek wprowadzania do obrotu paliw o parametrach jakości odpowiadających normom wynikającym z rozporządzenia. Wzorcem tym będzie jego zaangażowanie i dbałość o wykonanie zobowiązania. Jest to pewne minimum, którego można oczekiwać od każdego kontrahenta i które zapewnia koncesjonariuszowi brak odpowiedzialności, za naruszenie warunków koncesji. Zachowanie odbiegające in minus od wzorca jest kwalifikowane jako niedbalstwo dłużnika, przy czym jeżeli różnica między wzorcem a zachowaniem dłużnika jest bardzo znacząca, można mówić o rażącym niedbalstwie. Wobec powyższego należy uznać, że profesjonalizm dłużnika powinien się przejawiać w postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza – specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok SN z dnia 21 września 2005 r., IV CK 100/05). Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się więc także zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące świadczenie. Tak rozumiany wzorec należytej staranności nakłada na koncesjonariusza obowiązek działania w taki sposób, aby wyeliminować ewentualne możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości nieodpowiadającej parametrom wynikającym z norm jakościowych. Aby wykazać, że przy wykonywaniu obowiązków wynikających z koncesji dochowano należytej staranności, przedsiębiorca powinien udowodnić, że dbałość o jakość wprowadzonego do obrotu paliwa, nie była jedynie formalna i nie ograniczała się do sprawdzenia certyfikatu dostarczonego paliwa. Również wyjaśnienia przedsiębiorców, że sprzedawane paliwo pochodzi od stałego dostawcy i renomowanego producenta należy uznać za niewystarczające do stwierdzenia, iż przedsiębiorca dołożył należytej staranności przy wykonywaniu prowadzonej działalności. Konieczne jest, by w ramach tej dbałości koncesjonariusz podejmował także inne działania, mające na celu uniknięcie zagrożenia wprowadzania do obrotu paliwa o parametrach nieodpowiadających normie i uniknięcia zarzutu naruszenia warunków koncesji.

Z przedstawionych w odwołaniu wyjaśnień nie wynika, że powód wykazał się należyłą starannością przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej co uprawnia do przypisania mu winy nieumyślnej w postaci niedbalstwa (przedsiębiorca wie o możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa o niewłaściwych parametrach, tj. o potencjalnej możliwości naruszenia koncesji, ale bezpodstawnie uważa, że tego nie czyni).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że powód jako profesjonalista dołożył staranności szczególnego rodzaju, by uniknąć takiej sytuacji. Oznacza to, że doszło do naruszenia warunków koncesji, a zatem zaistniały przesłanki, z art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, upoważniające Prezesa UKE do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Skoro w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że wprowadzany do obrotu olej napędowy nie spełnia wymogów

jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa. Mając na uwadze, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zasadne był przyjęcie przez Prezesa URE, że w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 PE.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu, zarzut powoda co do niewłaściwego przeprowadzenia postępowania administracyjnego poprzez niezbranie przez organ całego materiału dowodowego w sprawie, prowadzenie postępowania ukierunkowanego na z góry założony cel, przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w tym także niewłaściwego uzasadnienia decyzji jest chybiony i pozbawiony podstaw prawnych. W oparciu o informacje uzyskane w toku sprawy Prezes URE miał wszelkie podstawy do wydania decyzji stwierdzającej naruszenie przez powoda warunku 2.2.1. udzielonej koncesji, poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa ciekłego, którego parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie prawidłowa była dokonana przez Prezesa URE ocena przesłanek wymiaru kary pieniężnej w postaci stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia powoda (art. 56 ust. 6 PE). O istotnej szkodliwości czynu powoda świadczy fakt przekroczenia dwóch określonych normą parametrów. Jak zauważył pozwany, skład frakcyjny jest bardzo ważnym wskaźnikiem, służącym do oceny zdolności rozruchowych paliwa, zdolności paliwa do samozapłonu, regularności przebiegu spalania oraz w wyniku niecałkowitego spalania skłonności do tzw. nagarów w komorze spalania, na zaworach pierścieniach tłokowych, elementach wtryskiwaczy itd. Olej napędowy zawierający ciężkie frakcje końcowe jest szkodliwy, gdyż nie spala się całkowicie, a poza tym podczas spalania tworzą się nadmierne ilości nagaru i smół, które odkładają się na końcówkach wtryskiwaczy. Zbyt mała ilość lekkich frakcji w paliwie utrudnia uruchomienie silnika w niskiej temperaturze. Ponadto wraz ze wzrostem temperatury końca destylacji następuje również wzrost zużycia paliwa oraz elementów silnika.

Zasadne było również przyjęcie w analizowanym przypadku dużego stopnia zawinienia koncesjonariusza. Wskazuje na to przede wszystkim sposób organizacji przez powoda wykonywanej przez niego działalności gospodarczej. Wbrew bowiem warunkowi 2.2.1. koncesji, wskutek niepodjęcia właściwych, skutecznych działań, zmierzających do sprawdzenia jakości wprowadzonego do obrotu oleju napędowego, powód oferował kontrahentom paliwo niespełniające określonych prawem parametrów. Słusznie zatem Prezes Urzędu ocenił powyższe zachowanie jako zawinione zaniechanie.

Zdaniem Sądu przy ustalaniu wysokości kary Prezes URE pominął jednak, lub w zbyt małym stopniu uwzględnił występujące w sprawie okoliczności mające wpływ na obniżenie poziomu kary. W szczególności podkreślenia wymaga, iż powód, prowadząc działalność koncesjonowaną od 2005 r. nie był dotychczas karany przez Prezesa URE z tytułu jakiegokolwiek naruszenia koncesji. Z okoliczności sprawy wynika również, że obecna sytuacja majątkowa powoda nie jest dobra. Mimo przychodu na poziomie 6 000 000 zł uzyskany zysk z prowadzonej działalności jest niewielki. Powód poniósł też nakłady na modernizację stacji paliw, co świadczy o zamiarze ubiegania się o przedłużenie udzielonej koncesji.

Zdaniem Sądu okoliczności te, oraz fakt, iż przekroczenie norm jakościowych paliwa sprzedawanego przez powoda nie było duże, należało uwzględnić przy ustalaniu wysokości nałożonej decyzją kary.

Przedstawione okoliczności sprawy uzasadniają ustalenie wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej na poziomie 6 000 zł, odpowiadającym około 0,1 % przychodu uzyskanego w 2012r. co pozwoli spełnić zarówno funkcję prewencyjną jak i represyjno-wychowawczą kary.

Jednocześnie określona w tym wymiarze kara nie powinna doprowadzić do załamania się kondycji finansowej przedsiębiorcy, co nie byłoby zgodne z jej założeniami i celami. Tak określona kara w pełniejszym zakresie uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego – jest adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia szkodliwości czynu, dotychczasowej postawy przedsiębiorcy oraz jego sytuacji majątkowej.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, uznając iż w sprawie istnieją przesłanki uzasadniające obniżenie nałożonej na przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie art. 479⁵³ § 2 kpc zmienił częściowo zaskarżoną decyzję i oddalił odwołanie w pozostałej części.

Wobec dokonanych ustaleń dotyczących stwierdzonego naruszenia koncesji Sąd Okręgowy na zasadzie słuszności nie uznał jednak za właściwe przyznania powodowi zwrotu części opłaty sądowej od odwołania oraz kosztów zastępstwa procesowego (art. 102 kpc).

SSO Witold Rękosiewicz.